

Posudek vedoucího diplomové práce Františka Matějčka Československé hudební elity na přelomu osmdesátých a devadesátých let dvacátého století

Především: chci se omluvit kolegům z komise, že nejsem u zkoušky kolegy Matějčka přítomen, protože jsem nemocný. Chci se, s daleko větší naléhavostí, omluvit Františkovi Matějčkovi, že jsem ve finále korektur jeho práce selhal a dočetl ji pouze do strany 82. Dnes už znám práci celou a mohu se vší odpovědností říct, že je velmi, velmi dobrá. František Matějček je pedant, který Vás, ctěnou komisi, nepřiměje k výtce stran metodiky, stran struktury, stran preciznosti. V té části, kterou jsem četl ex post, jsem našel jedinou gramatickou chybu, kterou ani nehodlám zmiňovat.

K věci: na Matějčkovu práci mám dva pevné názory, a ani jeden není negativní.

- 1) Každý z komise ví, že lpím na redigovaném přepisu, ne na doslovném. Matějčkův kompromis mě fascinuje, je to pro mě, svým způsobem, výzva, jak v dalších kursech přepis vymezovat. Přestože vědomě sklouzává (Matějček) do obecné češtiny a vyhýbá se jak čert kříži češtině spisovné, má jeho přepis (pro čtenáře) hlavu a patu – je dobrý.
- 2) Další věcí, která je nadmíru důležitá a kterou kolega Matějček zvládl na výbornou, je fakt, že on, jako profesionál v branži, nesklouznul k „nadhledu“ a k mentorování svých narátorů a že jedinou úlitbu své „ješitnosti“ uveřejnil až na poslední, barevné straně, kde dal jasně najevo, kam patří tím, že, zřejmě objektivně, uvedl Rádio Impuls jako nejposlouchanější rádiostanici v republice.

Končím: navrhuji absolutní a samozřejmou jedničku, protože Matějčkova práce je odpracovaná, dobrá a velmi důležitá pro pochopení her, které se v čase, kterým říkáme normalizace, hrály. Svět není černobílý a nikdy nebude. Svět je smutně a noblesně šedý.

V Praze, 8.6.12

Mgr. Jan Kašpar